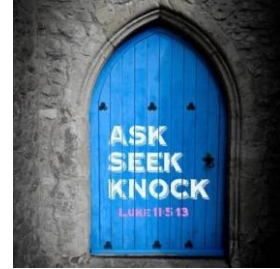
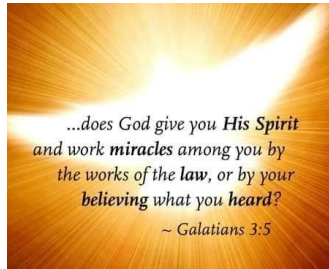

บทเทศน์และข้อคิด วันพฤหัสบดีที่ 8 ตุลาคม 2026

บทอ่านประจำวัน: กท 3:1-5 และ ลก 11:5-13

“อย่าเริ่มต้นด้วยพระจิต แล้วจบลงด้วยกำลังของตนเอง”

ในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง คุณหมอสูงอายุเพิ่งกลับจากทำงานหนัก กำลังจะนอน ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูดังขึ้นตอนเกือบเที่ยงคืน “คุณหมอครับ! คุณหมอครับ!” คุณหมอเปิดหน้าต่างถามอย่างหงุดหงิดว่า “ใครเป็นอะไร?” ชายหนุ่มตอบว่า “ภรรยาผมกำลังจะคลอดลูกครับ!” คุณหมอรีบแต่งตัว หยิบกระเป๋าเครื่องมือ แล้วถามว่า “บ้านอยู่ที่ไหน?” ชายคนนั้นตอบว่า “อยู่ห่างออกไปประมาณห้ากิโลเมตรครับ แต่ถนนน้ำท่วม รถเข้าไม่ได้ เราต้องเดินไป” คุณหมอบ่นตลอดทางว่า “ทำไมไม่มาตามตั้งแต่หัวค่ำ ทำไมต้องรอจนเที่ยงคืน แล้วทำไมบ้านต้องอยู่ไกลขนาดนี้!” เมื่อไปถึง คุณหมอก็ช่วยทำคลอดอย่างเต็มความสามารถ จนได้ยินเสียงเด็กร้อง ทุกคนโล่งใจคุณหมอก็มองทารกแล้วพูดเล่น ๆ ว่า “เจ้าหนูนี้ทำให้หมอต้องลุกจากเตียง เดินลุยน้ำมาตั้งห้ากิโลเมตร ต่อไปโตขึ้นต้องเป็นคนสำคัญแน่ ๆ” ชายหนุ่มยิ้มแล้วตอบว่า “สำหรับคุณหมอ เขาอาจยังไม่ใช่นักสำคัญครับ... แต่สำหรับผม เขาสำคัญที่สุด จึงทำให้ผมกล้าไปเคาะประตูบ้านคุณหมอ” คุณหมอเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนกล่าวว่า “จริงด้วย คนเราจะกล้าเคาะประตูยามดึก ก็ต่อเมื่อเรารู้ว่าสิ่งที่อยู่หลังประตุนั้นมีค่ามากกว่าความอายของเรา”

ชายผู้ไปเคาะประตูบ้านเพื่อนตอนเที่ยงคืนในพระวรสารวันนี้ก็เช่นเดียวกัน เขาไม่ได้เคาะเพราะตนเองหิว แต่เคาะเพราะมีแขกผู้หิวโหยอยู่ในบ้าน ความรักทำให้เขากล้าวิงวอน ความรับผิดชอบทำให้เขาไม่ยอมกลับมือเปล่า

ปัญหาของเราอาจไม่ใช่ว่าพระเจ้าไม่ทรงตอบ แต่คือเรายังไม่รักใคร่หรือปรารถนาสิ่งใดมากพอ ที่จะทำให้เรากล้าเคาะต่อไป

และพระเยซูเจ้าทรงเปิดเผยในตอนท้ายว่า ของขวัญยิ่งใหญ่ที่สุดหลังประตุนั้น ไม่ใช่เพียงขนมปังสามก้อน ไม่ใช่ความสำเร็จ หรือคำตอบตามใจเรา แต่คือ พระจิตเจ้า—พระองค์เดียวกับที่นักบุญเปาโลถามชาวกาลาเทียว่า “เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระจิตเจ้าแล้ว เหตุใดจึงกลับไปพึ่งกำลังของตนเอง?”

“คนที่รักจริง จะไม่อายที่จะเคาะ และคนที่เชื่อจริง จะไม่หันกลับ เพียงเพราะประตูยังไม่เปิดทันที” เราเคาะประตูพระทัยของพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อบังคับพระองค์ แต่เพราะเชื่อว่าหลังประตุนั้นมีพระบิดาผู้ทรงรักเรา และมีพระจิตเจ้าผู้ทรงเป็นของประทานที่เราต้องการมากที่สุด

1. “ท่านเริ่มต้นด้วยพระจิต แล้วจะลงท้ายด้วยกำลังมนุษย์หรือ?”

ในบทอ่านแรก นักบุญเปาโลกล่าวกับชาวกาลาเทียอย่างหนักหน่วงว่า “ชาวกาลาเทียผู้โง่เขลาเอ๋ย ใครสะกดจิตท่านไว้?” ทำไมนักบุญเปาโลจึงตำหนิพวกเขาแรงถึงเพียงนี้?

เพราะเมื่อชาวกาลาเทียเริ่มเชื่อ พวกเขาต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าและได้รับพระจิตเจ้าด้วยความเชื่อ แต่ต่อมา พวกเขากลับถูกชักจูงให้คิดว่า ความรอดขึ้นอยู่กับกรือกฎเกณฑ์ทุกข้อให้ครบถ้วน และความศักดิ์สิทธิ์เป็นผลงานที่มนุษย์สร้างขึ้นได้ด้วยตนเอง ปัญหาจึงไม่ใช่ว่า “กฎไม่ดี” หรือ “ไม่จำเป็นต้องทำความดี” แต่ปัญหาคือ พวกเขา**นำสิ่งที่ควรเป็นผลของพระหรรษทาน มาแทนที่ต้นกำเนิดของพระหรรษทาน**

พระสันตะปาปาฟรานซิสทรงอธิบายข้อความนี้ว่า จุดเริ่มต้นของความเชื่อของชาวกาลาเทียคือการริเริ่มของพระเจ้า ไม่ใช่ผลงานของมนุษย์ และการผลักพระจิตเจ้าออกไปเพื่อยกผลงานของตนขึ้นเป็นใหญ่ คือการหลงกลับเข้าสู่พิธีนิยมและความศรัทธาที่มีแต่เปลือก นักบุญเปาโลจึงถามคำถามที่แทงใจว่า “ท่านเริ่มต้นด้วยพระจิตเจ้าแล้ว บัดนี้จะลงท้ายด้วยกำลังมนุษย์หรือ?” คำว่า “พลังกำลังมนุษย์” หรือ “เนื้อหนัง” ในที่นี้ ไม่ได้หมายความว่าร่างกายเป็นสิ่งชั่วร้าย แต่หมายถึงมนุษย์ที่ปิดตนเองจากพระเจ้า และคิดว่า **“ฉันทำเองได้ ฉันควบคุมได้ ฉันไม่ต้องการพระหรรษทาน”**

นี่เป็นอันตรายสำหรับเราด้วย เราอาจเริ่มงานของวัดด้วยการภาวนา แต่เมื่อทำไปนาน ๆ กลับพึ่งเพียงเงิน อำนาจ ความสามารถ หรือคณะกรรมการ, เราอาจเริ่มชีวิตนักบวชด้วยเสียงเรียกของพระเจ้า แต่เมื่อเวลาผ่านไปกลับทำหน้าที่เหมือนพนักงาน เราอาจเริ่มชีวิต

ครอบครัวยุติการขอพระพร แต่เมื่อเกิดปัญหากลับใช้เพียงอารมณ์ คำตำหนิ และ
ความเอาชนะเราเริ่มด้วยพระจิต แต่กำลังพยายามจบด้วยพลังของตนเองหรือไม่?

2. ชายที่มากาะประตูยามเที่ยงคืน

พระวรสารเล่าเรื่องชายคนหนึ่งมีแขกเดินทางมาถึงยามเที่ยงคืน แต่เขาไม่มีอาหาร
 ต้อนรับ จึงไปเคาะประตูบ้านเพื่อน ขอขนมปังสามก้อน

สำหรับเรา การมีคนมาเยี่ยมตอนเที่ยงคืนอาจเป็นเรื่องน่ารำคาญ แต่ในโลกโบราณ
 ผู้คนมักเดินทางกลางคืนเพื่อหลีกเลี่ยงความร้อน และการต้อนรับแขกถือเป็นหน้าที่
 สำคัญของชุมชน บ้านชาวบ้านมักมีเพียงห้องเดียว สมาชิกในครอบครัวนอนรวมกัน การ
 ลุกขึ้นเปิดประตูจึงอาจทำให้ทั้งบ้าน รวมถึงเด็ก ๆ ตื่นขึ้นมาหมด

แต่ชายคนนั้นยังคงเคาะประตู ตะโกนร้องเรียก คำภาษากรีกที่ใช้คือ “*anaideia*” (อ่าน
 อัน-ไอ-เด-อา) ซึ่งมีความหมายแรงกว่าคำว่า “ความพากเพียรพยายาม” อาจแปลได้
 ว่า “ความกล้าแบบไม่อาย” หรือ “ความกล้าที่จะรบกวน” ไม่รู้สึกเกรงใจ

เขากล้าเคาะประตู ไม่ใช่เพราะคิดว่าตนมีสิทธิเรียกร้องทุกอย่าง แต่เพราะเชื่อว่าอีก
 ฝ่ายเป็นเพื่อน และเพราะต้องการขนมปังไปเลี้ยงคนอื่น ไม่ใช่เพื่อตนเอง

พระเยซูเจ้าไม่ได้กำลังบอกว่า พระเจ้าทรงเป็นเหมือนเพื่อนชั่วร้ายที่ต้องถูกปลุกหลาย
 ครั้งจึงจะยอมช่วย ตรงกันข้าม พระองค์กำลังตรัสว่า *ถ้ามนุษย์ซึ่งมีข้อจำกัดยังลุกขึ้น*

ให้ แล้วพระบิดาผู้ทรงรักเราจะไม่ทรงฟังลูกของพระองค์ยิ่งกว่านั้นหรือ?

ดังนั้น “จงขอ จงแสวงหา และจงเคาะ” ไม่ใช่เทคนิคบังคับพระเจ้า แต่เป็นภาษาของ
 ความสัมพันธ์

- “ขอ” เพราะเรายอมรับว่าเราไม่สามารถช่วยตนเองได้ทุกเรื่อง
- “แสวงหา” เพราะเราไม่เพียงรอ แต่ลุกขึ้นค้นหาพระประสงค์ของพระเจ้า
- “เคาะ” เพราะบางประตูไม่ได้เปิดทันที และความเชื่อต้องผ่านการรอคอย

การภาวนาจึงไม่ใช่การเปลี่ยนพระทัยของพระเจ้าให้ตรงกับใจเรา แต่คือการเปิดใจเรา
 เพื่อให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนเราให้ตรงกับพระทัยของพระองค์

3. ของขวัญที่ยิ่งใหญ่กว่าคำตอบ

ตอนจบของพระวรสารน่าประหลาดใจมาก พระเยซูเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “พระบิดาจะ
 ประทานทุกสิ่งตามที่ท่านขอ” แต่ตรัสว่า “พระบิดาเจ้าสวรรค์จะประทานพระจิตเจ้า

แก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากยิ่งขึ้นเพียงใด” บางครั้งเราขอให้พระเจ้าทรงนำปัญหาออกไป แต่พระองค์ประทานพระจิตเจ้าเพื่อให้เรามีกำลังเดินผ่านปัญหานั้น เราขอให้พระองค์ทรงเปลี่ยนคนอื่น แต่พระองค์ประทานพระจิตเจ้าเพื่อเปลี่ยนท่าทีของเราเอง, เราขอให้พายุสงบ แต่พระองค์ประทานพระจิตเจ้าเพื่อให้หัวใจของเราสงบท่ามกลางพายุ, เราขอคำตอบ แต่พระเจ้าประทาน “พระองค์ผู้ทรงเป็นคำตอบทุกอย่าง” แก่เรา... นี่คือจุดที่บทอ่านทั้งสองของวันนี้มาบรรจบกัน นักบุญเปาโลถามว่า “ท่านได้รับพระจิตเจ้ามาอย่างไร?” และพระเยซูเจ้าทรงตอบว่า “จงทูลขอพระบิดา แล้วพระองค์จะประทานพระจิตเจ้า” พระจิตเจ้าทรงเป็นทั้งจุดเริ่มต้น พลังระหว่างการเดินทางในชีวิต และผู้ทรงนำเราไปถึงจุดหมาย

4. ข้อคิดสำหรับพระศาสนจักรในปัจจุบัน

วันนี้พระศาสนจักรมีแผนงานมากมาย นโยบายการก้าวเดิน Synodality, มีเทคโนโลยี, มีโครงสร้างการบริหาร, มีอาคารหุ และมีการประชุมสัมมนามากมาย สิ่งเหล่านี้จำเป็น แต่หากไม่มีพระจิตเจ้า เราอาจมีเครื่องเสียงที่ดี แต่ไม่มีเสียงแห่งพระวรสาร, มีไฟส่องสว่างทั่วอาคาร แต่ไม่มีไฟแห่งความรักในหัวใจ, มีการประชุมมากมาย แต่ไม่มีการพบปะกับพระเยซูเจ้า

พระสันตะปาปาฟรานซิสเคยเทศน์จากบทอ่านสองบทนี้โดยตรงว่า เมื่อพระจิตเจ้าเสด็จมา พระศาสนจักรจึงเปิดออก ก้าวออกไป และก้าวไปข้างหน้า มิฉะนั้น ชีวิตคริสตชนอาจกลายเป็นเพียง “ชีวิตครึ่งหนึ่ง”—ยังทำกิจกรรมทางศาสนา แต่ขาดพลังและความยินดีแห่งพระวรสาร

พระศาสนจักรจึงต้องถามตนเองเสมอว่า ก่อนเริ่มโครงการ เราได้คุกเข่าหรือยัง? ก่อนตัดสินคนอื่น เราได้ทูลถามพระจิตเจ้าหรือยัง? ก่อนพูด เราได้ฟังหรือยัง? และเมื่อประตูเหมือนปิด เราเลิกเคาะเร็วเกินไปหรือไม่?

สรุปภาพรวมข้อคิดวันนี้

บางทีวันนี้เราอาจกำลังยืนอยู่หน้าประตูบานหนึ่ง...

ประตูแห่งการคืนดีกันในครอบครัว

ประตูแห่งการกลับใจของลูกหลาน

ประตูแห่งการเยียวยาความเจ็บปวด

ประตูแห่งอนาคตที่เรายังมองไม่เห็น

หรือประตูแห่งพันธกิจใหม่ของพระศาสนจักร

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “จงเคาะต่อไป” แต่ขณะเคาะ อย่าขอเพียงให้ประตูเปิดตามความต้องการของเรา จงขอของขวัญที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นว่า “พระบิดาเจ้าข้า โปรดประทานพระจิตเจ้าแก่ข้าพเจ้า, หากประตูนี้ควรเปิด โปรดประทานความกล้าที่จะก้าวเข้าไป, หากยังไม่ถึงเวลา โปรดประทานความอดทนที่จะรอคอย, และหากนี่ไม่ใช่ประตูที่พระองค์ทรงเลือก โปรดประทานปรีชาญาณให้ข้าพเจ้าหยุดเคาะ และหันไปพบประตูที่พระองค์กำลังเปิดไว้” อย่าให้เราเป็นคริสตชนที่เริ่มต้นด้วยพระจิต แต่จบลงด้วยความหยิ่งทะนงในความสามารถของตนเอง ขอให้เราร่วมด้วยพระจิต เดินไปกับพระจิต รับใช้ด้วยพระจิต และเมื่อเราหมดแรง ขอให้ยังกล้าเคาะประตูพระทัยของพระบิดา เพราะเราไม่ได้เคาะประตูบ้านของคนแปลกหน้า แต่กำลังเคาะประตูบ้านของพระบิดา—และลูกที่เคาะประตูบ้านของพ่อ ย่อมไม่เคาะอย่างสูญเปล่า อาแมน

วิษณุ ธัญญอนันต์ เจ้าอาวาสวัดเชนต์จ้อหัน ลาดพร้าว กรุงเทพฯ